

[O. Mathiasen.]

dannelse i det civile samfund. Vi mener, at dette vil tjene de unge mænd bedst. Hvis der samtidig kunne spares nogle militære befalingsmænd, er der i hvert fald en hel del skatteydere, der vil græde tørre tårer i den anledning.

Jeg så for et par dage siden i de lokale blade i Vejle og Fredericia, at militæret i de kommende 14 dage har planlagt et propagandafremstød i de to byers afgangsklasser i skolerne. Det oplyses i de pågældende blade, at det er en institution, der hedder forsvarrets oplysnings- og velfærdstjeneste, der står bag dette fremstød. Denne velfærdstjeneste oplyser til dagbladet Frit Folk, at man vil orientere eleverne om, hvilke fremtidsmuligheder der er inden for militæret, hvilke gode muligheder der er for, at de unge kan dygtiggøre sig, således at de senere vil kunne opnå gode stillinger i det civile samfundsliv, og så håber man, står der til sidst, at man gennem denne orientering kan skabe interesse hos ungdommen for forsvaret.

Jeg er naturligvis vidende om, at en sådan militær propaganda, som jeg vil kalde denne såkaldte erhvervsundervisning, ikke er noget lokalt fænomen for disse to byer; det finder jo sted over hele landet. Jeg har oplevet så meget af det på gymnasier, seminarier, real- og mellemskoler og højskoler o. s. v. o. s. v., og nogle steder er det frivilligt for eleverne, men i de to tilfælde, jeg nævnte — i Vejle og Fredericia — foregår denne militære undervisning i skoletiden som et led i undervisningen, hvor børnene er tvunget til at være med. Lærerne er to kaptajner og en premierløjtnant; det vil sige, at hærens befalingsmandskab ikke alene i selve tjenestetiden skal opdrage de unge til dygtige samfundsborgere, men at officererne også sendes ud i landet som undervisere og vejledere i vore skoler og blandt de unge.

Det foreliggende lovforslag må vel betragtes som et nyt led i det kompleks af militær lovgivning, som har fundet sted siden 1945, og, som det ærede medlem hr. Østergaard omtalte, den lovgivning, som militærforliget af 1960 er et særlig vigtigt led af. Sidste folketingsår fik vi hjemmeforsvarsloven, for kort tid siden vedtagelsen af en dansk-tysk enhedskommando, end-

videre det for nylig behandlede forslag om en stærk udvidelse af det civile forsvar, som vi også må betragte som et halvmilitært foretagende, et led i oprustningen. Alt det, som skulle bidrage til at sikre vor frihed og fred og skabe tryghed for befolkningen, har nu ført til, at statsministeriet har fundet det opportunt at udsende en pjece til hele befolkningen, hvori den opfordrer til, at man overalt regner med atomkrigen som en mulighed, og at folk derfor må forberede sig på at søge beskyttelse blandt andet i de såkaldte beskyttelsesrum, der af flere sagkyndige, blandt andre professor Holger Møllgaard, betegnes som rene dødsfælder. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på dette forhold; det bliver der, så vidt jeg ved, lejlighed til senere, men jeg vil gerne spørge: får denne voldsomme militærlovgivningsaktivitet her i folketingsår da aldrig ende? Skal vi virkelig fortsætte denne militære dødedans lige til den bitre ende?

For at et militærvæsen kan være i stand til at løse en opgave, må to ting vel være i orden. For det første skal der være materiel til stede, og for det andet skal der være et personel til at bruge dette materiel. Det er altså det sidste, som dette lovforslag især handler om. Med hensyn til det første har forsvaret i de senere år ikke haft noget at beklage sig over. Det er såmænd ikke alene det konservative folkeparti og venstre, men også de tidligere antimilitaristiske partier, socialdemokratiet, det radikale venstre og retsforbundet, der har været villige til at bevilge det fornødne i så henseende. Jeg ser ganske vist til morgen i dagbladet Information, at hærens materiel endda slet ikke svarer til den standard, som nutidens krigsførelse kræver, så man kan vel vente sig meget endnu i den retning.

Jeg har også bemærket, at den højtærede finansminister under forhandlingerne i går i hvert tilfælde ikke tog afstand fra bemærkningen fra det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen om, at der påtænkes anvendt milliardbeløb til nye forsyninger; jeg synes ærlig talt, det tyder på temmelig uhyggelige fremtidspektiver.

Det er altså givet, at der også skal personel til at bruge krigsmateriellet, og det er dette personel, det foreliggende lovforslag drejer sig om, og selv om materiellet er